

Sygn. akt III C 124/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2021 roku

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Konrad Gradek

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Roszczyk

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2021 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. B., E. C., J. C., K. C.

przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w G.

o ustalenie nieważności umowy ewentualnie o zapłatę

I. ustala nieważność całej umowy kredytu nr (...) zawartej w dniu 22 sierpnia 2007 roku, zawartej pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w G., której następcą prawnym jest Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. a P. B., E. C., J. C. i K. C.;

II. zasądza od pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. solidarnie na rzecz powodów P. B., E. C., J. C. oraz K. C. kwotę 11.817 (jedenastę tysięcy osiemset siedemnaście złotych) w tym 10.817 (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

Sygn. akt III C 124/20

UZASADNIENIE

Pozwem, złożonym w dniu 25 stycznia 2020 r. (data pieczęci UP k. 190v) przeciwko Bank (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G., powodowie P. B., E. C., J. C., K. C. wnieśli o ustalenie nieważności umowy kredytu nr (...) zawartej w dniu 22 sierpnia 2007 r., na podstawie art. 58 k.c. w zw. z art. 189 k.p.c. albo jej unieważnienie na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

W przypadku nie uwzględnienia powyższego roszczenia powodowie zgłosili również roszczenia ewentualne wnosząc jak w pkt. 2, 2a i 3 pozwu – vide k. 4.

Powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

(pozew k. 4 i nast.).

W odpowiedzi na pozew, złożonej w dniu 21 maja 2020 r., strona pozwana wniosła

o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

(odpowiedź na pozew k. 204 i nast.).

Do czasu zakończenia postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

(skrócony protokół k. 610).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 22 sierpnia 2007 r. powodowie (dalej również: „Kredytobiorcy”) zawarli z (...) Bank S. A., której następcą prawnym jest Bank (...) S. A. z siedzibą w G. (dalej: „Bank”), umowę kredytu nr (...) (dalej: „Umowa”).

Na mocy Umowy Bank udzielił powodom kredytu w kwocie 383.219,41 zł indeksowanego kursem CHF. Kredyt przeznaczony był na budowę samodzielnego lokalu mieszkalnego. Kredyt został wypłacony w czterech transzach. W umowie ustalono, że kredyt będzie spłacany w 324 równych miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych.

Oprocentowanie Kredytu na dzień sporządzenia Umowy wynosiło 5,3000 w skali roku i stanowiło sumę następujących pozycji: marży Banku niezmiennej w okresie trwania Umowy w wysokości 1,400 % oraz aktualnie obowiązującego indeksu L3, opisanego szczegółowo w § 8 oraz 1,50 punktu procentowego do czasu określonego w ust. 2.

Zgodnie z § 1 Umowy, w dniu wypłaty saldo jest wyrażane w walucie do której indeksowany jest Kredyt według **kursu kupna** waluty, do której indeksowany jest Kredyt, podanego w Tabeli kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S. A., opisaną szczegółowo w § 17, następnie saldo walutowe przeliczane jest dziennie na złote polskie według **kursu sprzedaży** waluty do której indeksowany jest Kredyt, podanego w Tabeli kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S. A., opisaną szczegółowo w § 17.

Sposób **wypłaty kwoty kredytu** został uregulowany w § 7 ust. 2 Umowy, w którym wskazano, że wypłacona kwota złotych polskich, zostanie przeliczona na walutę do której indeksowany jest kredyt według **kursu kupna waluty** Kredytu podanego w Tabeli kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S. A. obowiązującego w dniu dokonania wypłaty przez Bank.

Natomiast **sposób spłaty** zobowiązania został opisany w § 10 ust. 6 Umowy następująco: Rozliczenie każdej wpłaty dokonanej przez Kredytobiorcę, będzie następować według **kursu sprzedaży waluty**, do której jest indeksowany Kredyt, podanego w Tabeli kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S. A., obowiązującego w dniu wpływu środków do Banku.

W § 17 opisano Tabele Kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S. A. Wskazano, że do rozliczania transakcji wpłat i spłat Kredytów stosowane są odpowiednio kursy kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S. A. walut zawartych w ofercie Banku obowiązujące w dniu dokonania transakcji. **Kursy kupna** zostały określone jako średnie kursy złotego do danych walut ogłoszone w tabeli kursów średnich NBP **minus marża kupna**. Natomiast **kursy sprzedaży** określono jako średnie kursy złotego do danych walut ogłoszone w tabeli kursów średnich NBP **plus marża sprzedaży**. Ponadto wskazano, iż do wyliczenia kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S. A. stosuje się kursy złotego do danych walut ogłoszone w tabeli kursów średnich NBP w danym dniu roboczym skorygowane o marżę kupna sprzedaży (...) Banku S. A. Ustalono również, że obowiązujące w danym dniu roboczym kursy kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S. A. walut zawartych w ofercie Banku określone są przez Bank po godz. 15.00 poprzedniego dnia roboczego i wywieszane są w siedzibie Banku oraz publikowane na stronie internetowej (...) Bank S. A.

(bezsporne, umowa z załącznikami k. 75 i nast.)

Powodowie zawarli umowę jako konsumenci. Powodom został przedstawiony standardowy wzorzec umowy. Klauzule indeksacyjne zawarte w umowie stanowiły gotowy produkt oferowany przez Bank. Cały dokument został im przedstawiony dopiero w momencie podpisania Umowy. Powodów nie poinformowano o zasadach według jakich jest wyliczany kurs, na podstawie którego obliczana była wysokość rat pobieranych przez Bank. Nie przedstawiono im symulacji dotyczącej ryzyka walutowego związanego z waloryzacją. Nie wskazano na czym polega system indeksacji CHF do PLN.

(dowód: zeznania powodów płyta CD z e-protokołem z 04.11.2020 r. k. 603).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie bezspornych twierdzeń stron, a także przedłożonych przez strony postępowania dowodów z dokumentów, przede wszystkim zaś umowy kredytowej z załącznikami.

Sąd dał wiarę dokumentom prywatnym na okoliczności określone dyspozycjami art. 245 k.p.c. Sąd uznał przedmiotowe dokumenty za wiarygodne mając w tym zakresie na względzie art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. C., na okoliczności wskazane

w pkt. 4 odpowiedzi na pozew (k. 205), na podstawie art. 235² § 1 pkt. 2 i 5 k.p.c. Okoliczności, na jakie miał zeznawać świadek nie były istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy,

a przeprowadzenie powyższego dowodu prowadziłyby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. M. C. nie brał udziału w zawieraniu kwestionowanej przez powodów Umowy i tym samym nie dysponował wiedzą o okolicznościach istotnych dla danej sprawy. Tezy dowodowe wskazywały, iż świadek miał być przesłuchany na temat ogólnych procedur obowiązujących w Banku, co nie było przedmiotem niniejszego postępowania.

Równocześnie Sąd, na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 i 5 k.p.c., pominął dowód z zeznań świadków M. P. i K. N., na okoliczności wskazane

w pkt 5 odpowiedzi na pozew. Powyższe osoby nie uczestniczyły w spotkaniach z powodami przed podpisaniem umowy kredytowej. Udział wyżej wymienionych osób w procedurze zawarcia kredytu ograniczył się do złożenia podpisów na dokumentach. Wobec powyższego dowód z zeznań tych osób był nieprzydatny do wykazania faktów wywodzonych przez stronę pozwaną i zmierzałby do jego nieuzasadnionego przedłużenia.

W ustaleniu stanu faktycznego Sąd oparł się na zeznaniach świadka E. B., byłego pracownika Banku, która w sposób szczegółowy opisała procedurę udzielania kredytów indeksowanego do franka szwajcarskiego przez poprzednika prawnego pozwanej spółki. Jednakże wartość dowodowa wyżej wymienionego świadka nie była duża, albowiem świadek nie pamiętała szczegółów dotyczących okoliczności podpisania przez powodów umowy kredytowej.

Sąd uznał, że zaszła potrzeba przesłuchania stron postępowania, wobec istnienia niewyjaśnionych faktów, które były istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a nie było możliwe ich ustalenie na podstawie zgromadzonych dowodów z dokumentów – zgodnie z art. 299 k.p.c.

Równocześnie zasadnym było ograniczenie dowodu z przesłuchania stron, do przesłuchania powodów na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. Powyższe uzasadniało występowanie po stronie pozwanej instytucji finansowej. Przesłuchanie przedstawiciela strony pozwanej byłoby niecelowe i nie wnosiło nic istotnego do sprawy. Stanowisko pozwanej spółki zostało w sposób wyraźny przedstawione w złożonych pismach procesowych, w których pozwana w sposób wyczerpujący przedstawiła swoje twierdzenia. Równocześnie procedura udzielania kredytów w walucie indeksowanej do CHF została opisana w zeznaniach świadka E. B..

Zeznania powodów obdarzone zostały przymiotem wiarygodności, albowiem w sposób logiczny i spójny przedstawili oni okoliczności związane z procedurą zawarcia Kredytu. Powodowie wskazali na brak świadomości, co do zakresu w jakim mogli dochodzić do zmian kursu waluty franka szwajcarskiego. Powodowie wskazali, że pracownicy Banku w sposób niedostateczny i pobieżny przekazali im informacje na temat ryzyka związanego

z zaciągnięciem kredytu indeksowanego do CHF.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Legitymacja czynna i bierna nie budziła wątpliwości i nie była sporna między stronami postępowania. W świetle zgromadzonych dowodów nie budził wątpliwości fakt, że powodowie są dłużnikami pozwanej z tytułu umowy kredytu nr (...) zawartej w dniu 22 sierpnia 2007 r., która została zawarta z poprzednikiem prawnym pozwanej. Charakter i cel zawartej między stronami umowy kredytowej wskazuje jednoznacznie, że powodowie, zaciągając powyższe zobowiązanie, działali jako konsumenci w myśl art. 22¹ k.c. Natomiast pozwana spółka (a także jej poprzednik prawny), jako instytucja finansowa zajmująca się m.in. udzielaniem pożyczek i kredytów bankowych, jest profesjonalnym uczestnikiem obrotu.

Zawarta Umowa była kredytem złotówkowym, zawierającym zapisy dotyczące waloryzacji do waluty franka szwajcarskiego. Był to tzw. kredyt indeksowany do waluty franka szwajcarskiego. Kredyt indeksowany polega na tym, że bank udziela kredytobiorcy kredytu w polskich złotych, przy czym jego wysokość jest indeksowana według kursu danej waluty w dniu wypłaty. Indeksacja występuje również w celu określenia rat kredytowych, które są przeliczane w dniu ich płatności, zgodnie z umową na polskie złote stosownie do kursu danej waluty, tj. po kursie sprzedaży kontrahentowi banku. Taki rodzaj umowy kredytowej ma na celu przeliczenie polskich złotych na walutę kredytu, a więc poniekąd też utrzymanie wartości świadczeń w czasie (waloryzacja). Za powstanie tego mechanizmu przeliczeniowego odpowiedzialny jest spread walutowy, czyli różnica pomiędzy kursem sprzedaży, a ceną kupna aktywów.

Strony przedmiotowej umowy rozliczały się w walucie polskiej. Udzielona powodom kwota pieniężna wyrażona była w polskich złotych. Kredytobiorcy również dokonywali spłaty rat kredytu w złotówkach, które następnie były przeliczane na CHF w wewnętrznych operacjach dokonywanych przez Bank. Uwzględniając zapisy umowy, cel jej stron (pozyskanie środków pieniężnych w walucie polskiej) nie mogło budzić wątpliwości, że przedmiotowy kredyt był tzw. złotówkowym, zaś odniesienie się w jego treści do waluty obcej stanowiło wyłącznie klauzulę waloryzacyjną.

Strona powodowa podniosła zarzut zastosowania w umowie niedozwolonych klauzul indeksacyjnych dotyczących przeliczenia kredytu na franki szwajcarskie. W związku z powyższym, koniecznym było dokonanie oceny, czy łącząca strony umowa zawierała tzw. niedozwolone postanowienia umowne.

Orzecznictwo w przedmiocie tzw. klauzul abuzywnych w kredytach waloryzowanych do CHF aktualnie kształtuje się w sposób jednolity. Kluczowym orzeczeniem kształtującym linię orzeczniczą jest wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 3 października 2019 r., w sprawie C-260/18, w którym podjęto się wykładni art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Linia orzecznicza prezentowana w powyższym orzeczeniu została w pełni podzielona przez polskie orzecznictwo, czego wyrazem jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18.

Umowa kredytu zawarta między stronami została zawarta przy wykorzystaniu stosowanego w Banku wzorca umowy. Zgodnie z art. 384 § 1 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. Zgodnie z art. 385¹ § 3 k.c. nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia, na których treść konsument nie miał rzeczywistego

wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Z tego typu sytuacją mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie. Wobec powyższego, wszelkie dokumenty kształtujące treść stosunku prawnego pomiędzy stronami Umowy zostały opracowane przez Bank.

Przepis art. 385¹ § 1 k.c. stanowi o kształtowaniu przez zapisy umowne praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Natomiast zgodnie z art. 3 Dyrektywy 93/13 warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeżeli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta.

Sąd Najwyższy wskazał, że przez użyte w art. 385¹ § 1 k.c. określenie „rażącego naruszenia interesów konsumenta” należy rozumieć nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04). Tym samym przedsiębiorca, formułując zapisy wzorca umowy powinien działać wobec konsumenta lojalnie i uczciwie, dążąc do zapewnienia równowagi kontraktowej.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie, że zawarte w łączącej strony umowie kredytowej postanowienia dotyczące waloryzacji kwoty kredytu do CHF miały charakter niedozwolonych postanowień umownych. Za takie zostały uznane zapisy znajdujące się w § 1 ust. 1, § 7 ust. 2, § 10 ust. 6, § 17 ust. 1-5 Umowy. Również postanowienia dotyczące opłat manipulacyjnych i ubezpieczenia pomostowego wyszczególnione w § 2 ust. 2, § 2 ust. 4 i § 12 ust. 6 Umowy mają charakter niedozwolony w zakresie, w jakim przewidują indeksowanie kursem CHF.

Zapisy powyższe nie zostały uzgodnione indywidualnie z powodami, a przy zawieraniu Umowy posłużono się wzorcem umownym. Powodowie nie mieli możliwości negocjowania z Bankiem warunków umowy, ani rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych. Postanowienia te tworzyły też prawa i obowiązki powodów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszały ich interesy. Dokumenty przedstawione powodom przy podpisywaniu Umowy nie wyjaśniały w jaki sposób ustalono kursy walut w tabeli Banku. Powyższe nie wynika z treści Umowy, aneksów czy regulaminu. Bank zachował się w sposób nielojalny oraz nieuczciwy, zapewniając sobie możliwość dowolnego ustalania kursu kupna oraz kursu sprzedaży waluty obcej na potrzeby przeliczenia kwoty zobowiązania powodów oraz następnie przeliczania wysokości poszczególnych rat. Kurs ten odnoszony był bowiem wyłącznie do tabel kursów walut obowiązujących w Banku w określonym dniu, bez doprecyzowania w oparciu o jakie kryteria Bank ten kurs wylicza. Doprowadziło to do naruszenia równowagi kontraktowej. Bank mógł jednostronnie ustalać parametry wpływające na wysokość świadczeń głównych stron. Bank mógł dobrowolnie kształtować wysokość kursów waluty obcej, w sposób arbitralny decydując tym samym zarówno o wysokości zobowiązania kredytobiorcy, jak i wysokości rat kredytowych. Bank miał możliwość uzyskania korzyści finansowych, które stanowiły dla strony powodowej dodatkowe koszty kredytu. Ich oszacowanie nie było i nie jest możliwe ze względu na brak oparcia zasad ustalania kursów wymiany o obiektywne i przejrzyste kryteria. Ponadto kursy wykorzystywane przez Bank nie były kursami średnimi, lecz kursami kupna i sprzedaży, a więc z zasady zawierały wynagrodzenie (tzw. spread) – marżę Banku za dokonanie transakcji kupna lub sprzedaży, której wysokość jest zależna tylko i wyłącznie od jego woli.

Powodowie, jako kredytobiorcy, nie znali zasad ustalania kursów walut stanowiących podstawę dokonywanych przez Bank przeliczeń. Konsumentom nie zostały wyjaśnione zasady określenia kursów walut, mających istotne znaczenia dla wykonania przez nich umowy, a więc stanowiących podstawę do obliczenia należnego im od Banku świadczenia przeliczonego na walutę obcą oraz przypadających od nich na rzecz kredytodawcy spłat. Nie podano jakichkolwiek obiektywnych czynników służących do jego ustalenia. Sytuacja, w której konsumenci pozbawieni są możliwości weryfikacji zasad, jakimi kieruje się bank przy ustaleniu wysokości należnego kredytobiorcom świadczenia oraz określeniu kwot poszczególnych rat spłaty, wyrażonych w walucie obcej w odniesieniu do należnych od konsumentów złotych, w sposób istotny wpływa na ich interesy. Prowadzi to do postawienia konsumentów w nierównej sytuacji i skutkuje naruszeniem zasady ekwiwalentności świadczeń. Opisowana sytuacja doprowadziła do złamania zasady równorzędności stron, poprzez nadanie jednej z nich – będącej podmiotem profesjonalnym – większych uprawnień,

co do możliwości samodzielnego ustalania kursów waluty. Równocześnie zastosowane przez Bank rozwiązania spowodowały, że de facto nie ponosił on żadnych umownych ograniczeń w tym zakresie. Poddanie tak istotnych dla kontrahenta Banku kwestii, wpływających na wysokość należnych od niego świadczeń, jedynie woli przedsiębiorcy, prowadzi do rażącego naruszenia interesów konsumenta.

Na gruncie sformułowań zastosowanych w umowie łączącej strony, w orzecznictwie w sposób wyczerpujący wskazano, że tego rodzaju postanowienia stanowią wyraz oczywistego naruszenia praw konsumenta i są sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14 oraz wyroku z dnia 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17, wywiódł, że mechanizm ustalania przez bank kursów waluty, pozostawiający bankowi swobodę, jest w sposób oczywisty sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Klauzula zaś, która nie zawiera jednoznacznej treści i przez to pozwala na pełną swobodę decyzyjną banku w kwestii bardzo istotnej dla konsumenta, dotyczącej kosztów kredytu, jest klauzulą niedozwoloną. Jeszcze silniej zostało to zaakcentowane w wyroku II CSK 483/18, gdzie podniesiono, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie stwierdzano, iż mechanizm ustalania kursów waluty, który pozostawia bankowi swobodę, jest w sposób oczywisty sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta, a klauzula która nie zawiera jednoznacznej treści, a przez to pozwala na pełną swobodę decyzyjną banku jest klauzulą niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Po ustaleniu, że w przedmiotowej Umowie znalazły się zapisy stanowiące klauzule niedozwolone odnieść należało się do wynikającej z art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c. zasady, zgodnie z którą, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go. W tym kontekście, jednolite orzecznictwo TSUE (np. wyrok z dnia 3 października 2019 r. w sprawie C-260/18 Dziubak) wskazuje, że abuzywne zapisy należy wykreślić z umowy, nie naruszając pozostałych jej postanowień.

W przedmiotowej sprawie dokonanie wykreślenia klauzul abuzywnych z przedmiotowej Umowy, spowoduje, że stanie się ona niewykonalna. Nadal bowiem zawierać będzie zapisy, które będą zawierały odniesienia do indeksowania umowy do waluty franka szwajcarskiego. Jednakże nie sposób będzie określić sposobu w jaki należy przeliczyć kwotę udzielonego kredytu do CHF, a w dalszej kolejności jaka będzie wysokość poszczególnych rat, a także – jak przeliczyć wysokość poszczególnych rat wyrażonych w CHF na walutę polską. Nie jest w takim przypadku zasadne zastosowanie przez Sąd, niejako „z urzędu” średniego kursu NBP w miejsce przytoczonych klauzul abuzywnych, albowiem godziłoby to w interes strony powodowej, jako konsumenta. Co więcej zakaz zastępowania niedozwolonych postanowień innymi regulacjami prawa krajowego podkreślany jest w orzecznictwie TSUE, na gruncie art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG.

Powyższe okoliczności powodują niemożność wykonania świadczenia określoną w art. 387 § 1 k.c. Zgodnie zaś z tym przepisem umowa o świadczenie niemożliwe jest nieważna. Sąd miał na uwadze, że umowa kredytowa zawierała wszelkie istotne elementy konieczne dla określenia treści stosunku prawnego, takie jak kwotę kredytu, okres kredytowania, terminu spłaty oraz wysokość oprocentowania. Niemniej jednak, przedmiotowa umowa nie może funkcjonować bez określenia uczciwych klauzul indeksacyjnych, stąd też koniecznym było ustalenie nieważności całej umowy kredytu nr (...) zawartej w dniu 22 sierpnia 2007 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w trybie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu wynika z zasady odpowiedzialności za wynik sprawy. Koszty procesu poniesione przez pozwaną spółkę wyniosły 11.817,00 zł i obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800,00 zł, których wysokości ustalono na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, oraz opłatę od pozwu w wysokości 1.000,00 zł.